

Az Alkotmánybíróság döntésének tájékoztató jelleggel közzétett, nem hivatalos szövege.
A hivatalos közzétételre az Alkotmánybíróság Határozatai című hivatalos lapban kerül sor.

IV/1364/2025.

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

végzést:

Az Alkotmánybíróság a Fővárosi Törvényszék 23.Bf.7325/2024/9. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló indítványt visszautasítja.

Indokolás

- [1] 1. A személyesen eljáró indítványozó az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CL. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. §-a alapján nyújtott be alkotmányjogi panaszt. Indítványában a Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság 23.Bf.7325/2024/9. számú ítélete alaptörvény-ellenességének – a Budapesti XVIII. és XIX. Kerületi Bíróság 5.B.XVIII.68/2023/38. számú ítéletére kiterjedő hatályú – megállapítását és megsemmisítését kérte.
- [2] 1.1. Az alkotmányjogi panasz alapjául szolgáló ügy lényege – a támadott bírósági határozatokban megállapított tényállás és az indítványozó előadása alapján – a következőképpen foglalható össze.
- [3] 1.2. A Budapesti XVIII. és XIX. Kerületi Bíróság 5.B.XVIII.68/2023/38. számú ítéletével az indítványozót mint az alapul fekvő büntetőügy terheltjét bűnösnek mondta ki közúti baleset okozásának vétségében a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (a továbbiakban: Btk.) 235. § (1) bekezdése alapján, ezért 160 napi tétel pénzbüntetésre és 8 hónap közúti járművezetéstől eltiltásra ítélte. A pénzbüntetés egy napi tételének összegét 1 000 Ft-ban állapította meg. Rendelkezett arról, hogy az így kiszabott, összesen 160 000 Ft pénzbüntetést meg nem fizetése esetén fogházban végrehajtandó szabadságvesztésre kell átváltoztatni azzal, hogy egy napi tétel összegének helyébe egy napi szabadságvesztés lép.
- [4] 1.3. Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben az indítványozó elsődlegesen felmentés, másodlagosan a közúti járművezetéstől eltiltás büntetés mellőzése, harmadlagosan

annak kategóriára korlátozása érdekében jelentett be fellebbezést. A fellebbezés folytán eljáró Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság 23.Bf.7325/2024/9. számú ítéletével az elsőfokú bíróság döntését akként változtatta meg, hogy a közúti járművezetéstől eltiltás tartamát 4 hónapra mérsékelte. Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

- [5] 2. Az indítványozó ezt követően azért fordul az Alkotmánybírósághoz, mert álláspontja szerint a támadott bírói ítéletek sértik az Alaptörvény I. cikk (1)–(3) bekezdéseit, a IV. cikk (1)–(2) bekezdéseit, a XII. cikk (1)–(2) bekezdéseit, valamint a XXVIII. cikk (1), (3) és (7) bekezdéseit. Erre tekintettel kérte a Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság 23.Bf.7325/2024/9. számú ítélete alaptörvény-ellenességének – a Budapesti XVIII. és XIX. Kerületi Bíróság 5.B.XVIII.68/2023/38. számú ítéletére is kiterjedő hatályú – megállapítását és megsemmisítését.
- [6] 2.1. Az indítványozó alkotmányjogi panaszában és annak az Alkotmánybíróság főtítkárnak hiánypótlásra való felszólítását követően benyújtott kiegészítésében előadottak szerint az eljáró bíróságok a személyi körülményeinek értékelését elmulasztották a vele szemben alkalmazott büntetési nem megválasztásakor, ugyanis a közúti járművezetéstől eltiltás büntetése ellehetlenítette taxivezetői foglalkozásának gyakorlását is, ami sérti az Alaptörvény I. cikk (1) bekezdését. Az indítványozó továbbá hasonló érvek mentén állította az Alaptörvény XII. cikk (1)–(2) bekezdéseinek sérelmét is, álláspontja szerint ugyanis a büntetési nem kiválasztása során az eljáró bíróságok figyelmen kívül hagyták azt, hogy a közúti járművezetéstől eltiltás büntetése korlátozza az indítványozónak a foglalkozás szabad megválasztásához és a vállalkozáshoz fűződő jogát, így nem is vizsgálták ezen alapjogkorlátozás szükségességét és arányosságát.
- [7] Az indítványozó továbbá kifejtette, hogy álláspontja szerint az Alaptörvény IV. cikk (1) és (2) bekezdése szerinti személyi szabadság fogalmán annak általános, közvélekedésben kialakult fogalma értendő, ekként az alapjog védelmi köre kiterjed általában véve a szabad emberi cselekvésre. Erre alapított érvelése szerint a bíróság ítélete a büntetés célját meghaladóan, és így alaptörvény-ellenesen korlátozza a megjelölt alapjogát.
- [8] Továbbá az indítványozó álláspontja szerint a bíróság adós maradt a tényállás valósághű megállapításával, valamint a mentő és enyhítő körülményeket sem vette teljes körűen figyelembe. Az eljáró bíróságok a védelem által felhívott érvekre, és az alkalmazott jogkövetkezmény indokoltságára sem tértek ki érdemben az ítéleti indokolásban, valamint téves jogértelmezés eredményeként vetették el annak lehetőségét, hogy a kiszabott közúti járművezetéstől eltiltás büntetést csak meghatározott járműkategóriára alkalmazzák. Mindezekre tekintettel az indítványozó szerint sérült az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében elismert tisztességes

bírósági eljáráshoz fűződő joga, a (3) bekezdésében elismert védelemhez való joga és a (7) bekezdés szerinti jogorvoslathoz való joga.

- [9] 3. Az Abtv. 56. § (1) bekezdésében meghatározottak szerint az Alkotmánybíróságnak elsődlegesen az alkotmányjogi panasz befogadhatóságáról szükséges döntenie. Az Alkotmánybíróság az ügyrendjében meghatározottak szerint tanácsban eljárva dönt az alkotmányjogi panasz befogadásáról. A tanács mérlegelési jogkörében vizsgálja az alkotmányjogi panasz befogadhatóságának törvényben előírt feltételeit.
- [10] 3.1. Az Abtv. 30. § (1) bekezdése szerint az alkotmányjogi panaszt a sérelmezett döntés kézbesítésétől számított hatvan napon belül lehet írásban benyújtani. Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az indítványozó alkotmányjogi panaszát határidőben nyújtotta be.
- [11] 3.2. Az Abtv. 27. § (1) bekezdés *a)* pontja szerint alkotmányjogi panasz az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogának megsértése esetén nyújtható be. Az Alaptörvény IV. cikk (1) és (2) bekezdése, a XII. cikk (1) bekezdése, valamint a XXVIII. cikk (1), (3) és (7) bekezdései az alkotmányjogi panasz elbírálása szempontjából Alaptörvényben biztosított jogot tartalmaz, így az indítvány e körben teljesítette a törvényi feltételt.
- [12] 3.2.1. Alkotmánybíróság következetes gyakorlata szerint az Alaptörvény I. cikke az állam kötelezettségeit határozza meg az alapjogok védelme és biztosítása érdekében, így közvetlenül e cikk rendelkezéseinek vonatkozásában nincs helye alkotmányjogi panasznak {lásd például: 1005/2026. (I. 26.) AB határozat, Indokolás [18]; 1014/2026. (I. 26.) AB végzés, Indokolás [18]; 3349/2021. (VII. 23.) AB végzés, Indokolás [34]}.
- [13] Az Alkotmánybíróság az Alaptörvény XII. cikk (2) bekezdésével összefüggésben is kimondta, hogy ez a rendelkezés sem alapvető jogot biztosít, hanem elsősorban államcélról, közösségi értékről, illetve nemzetgazdasági szervező elvről rendelkezik, és ennek megfelelően az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint e rendelkezés vélt sérelmére sem lehet alkotmányjogi panaszt alapítani {lásd például: 3002/2020. (II. 4.) AB határozat, Indokolás [25]; 3076/2017. (IV. 28.) AB határozat, Indokolás [14]; 3146/2013. (VII. 16.) AB végzés, Indokolás [38]}. Ekként az alkotmányjogi panasz ezen elemében nem teljesíti az Abtv. 27. § (1) bekezdés *a)* pontja szerinti követelményt.
- [14] 3.3. Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az indítvány a határozott kérelem Abtv. 52. § (1b) bekezdésében előírt feltételeinek – részben – megfelel. Az indítvány az Alkotmánybíróság hatáskörére és az indítványozó jogosultságára vonatkozó hivatkozást tartalmaz, megjelöli az Alaptörvény megsértett rendelkezését, illetve a

sérelmezett bírói döntést, indokolja annak Alaptörvénybe ütközését és kifejezetten kéri a megsemmisítését.

- [15] 3.3.1. Az Alaptörvény IV. cikke a hozzá fűzött alkotmányozói indokolás szerint a szabadsághoz és személyes biztonsághoz való jogként a fogvatartástól való mentesség jogát fogalmazza meg a hagyományos, nemzetközi egyezmények szövegében is bevett megnevezéssel, és egyben e jog korlátozásának a garanciális elemeit határozza meg {lásd hasonlóan: 23/2023. (X. 25.) AB határozat, Indokolás [53]}. Az indítvány nem állítja a személyi szabadsághoz való jog mint a fogvatartástól való mentesség jogának sérelmét, és annak sérelme – lévén, hogy az alapügyben a büntetőbíróság nem alkalmazott a fenti értelemben felfogott személyi szabadságot korlátozó büntetést – fel sem merülhet.
- [16] Az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint az indítvány érdemi elbírálásának akadálya, ha az indokolás hiányosságai miatt a kérelem nem felel meg a határozottság követelményének, illetve nem kapcsolja össze alkotmányjogilag értékelhető módon az Alaptörvény felhívott rendelkezését a sérelmezett döntéssel {lásd például: 3058/2016. (III. 22.) AB végzés, Indokolás [11]; 34/2014. (XI. 14.) AB határozat, Indokolás [212]}.
- [17] Erre tekintettel ezen hivatkozott alaptörvényi rendelkezést az Alkotmánybíróság a továbbiakban nem vizsgálta.
- [18] 3.4. Az Abtv. 29. §-ában meghatározottak szerint az alkotmányjogi panasz befogadhatóságának további feltétele, hogy az indítvány a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség kételyét, vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést vessen fel. E két feltétel alternatív jellegű, így az egyik fennállása önmagában megalapozza az Alkotmánybíróság érdemi eljárását {erről elsőként lásd: 3/2013. (II. 14.) AB határozat, Indokolás [30]}.
- [19] Az Alaptörvény XII. cikk (1) bekezdésének sérelmét az indítványozó a vele szemben alkalmazott büntetési nem megválasztására vezeti vissza. Az Alkotmánybíróság következetes gyakorlata szerint a büntetés kiszabása szakjogi kérdés, az eljáró bíró mint az igazságszolgáltatás letéteményesének bírói függetlenségéből fakadó döntési joga. A bírósági jogalkalmazásnak egyaránt része a tényállás és az alkalmazandó jog megállapítása, valamint a jogkövetkezmények meghatározása. Ezen összetett folyamat, eljárási periódusoktól függetlenül magában foglalja a jogilag releváns tények objektív feltárását, összegzését, értékelését és a jogkérdések megismerését. A bíró belső meggyőződése, amely lehetővé teszi számára – a bírói függetlenség alkotmányos elve által oltalmazott – a lelkiismeretének megfelelő döntés meghozatalát, ezen tényezők hatására alakul ki {lásd hasonlóan például: 3046/2019. (III. 14.) AB határozat, Indokolás [37]; 3080/2018. (III. 5.) AB határozat, Indokolás [20]; 3031/2017. (III. 7.) AB határozat, Indokolás [54]}.

- [20] Az Alkotmánybíróság mindezzel kapcsolatban annyit követel meg, hogy az ítélet indokolásában a bíróság nevesítse az enyhítő és súlyosító körülményeket és azt, hogy az milyen mértékben befolyásolta a kiszabott büntetést azt azonban, hogy melyek az enyhítő és súlyosító körülmények és azokat milyen mértékben kell figyelembe venni, a bírói gyakorlat alakítja ki. Az alkotmányjogi panaszban előadottakkal – miszerint az eljáró bíróságok figyelmen kívül hagyták azt, hogy a közúti járművezetéstől eltiltás büntetése korlátozza az indítványozót foglalkozása gyakorlásában – szemben a másodfokú bíróság ítéletéből megállapítható, hogy a közúti járművezetéstől eltiltás büntetésének tartalmát kifejezetten arra tekintettel mérsékelte a bíróság, hogy az indítványozó megélhetését személyszállítóként biztosítja (lásd: Fővárosi Törvényszék ítéleti indokolás [42]). Figyelemmel arra, hogy a járművezetéstől eltiltás büntetése speciális viszonyban van a foglalkozástól eltiltás büntetésével a büntető jogszabályok, és a következetes bírói gyakorlat szerint nincsen akadálya annak, hogy a járművezetéstől eltiltást olyan elkövetővel szemben szabják ki, aki az erre okot adó bűncselekményt egyben szakképzettséget igénylő foglalkozásának gyakorlása közben követte el. A bíróság tehát a vonatkozó jogszabályok adta keretekeken belül maradva szabta ki a büntetőjogi szankciót, ítéletének indokolásában számot adva arról, hogy mely tényezőket vette figyelembe annak meghatározásakor (lásd: Fővárosi Törvényszék ítéleti indokolás [35]–[36]). Az alkotmányjogi panasz indokolása tehát az Alaptörvény XII. cikk (1) bekezdésének sérelmét állító rész tekintetében a büntetékiszabással kapcsolatos szakjogi dogmatika körében marad.
- [21] Az indítványozó az Alaptörvény XXVIII. cikk (1), (3) és (7) bekezdéseinek sérelmét állító részével kapcsolatban megállapítható, hogy az indítványozó valójában az eljáró bíróságok bizonyítékértékelését és jogértelmezését vitatja. Az Alkotmánybíróság az Alaptörvény 24. cikk (1) bekezdésének értelmében az Alaptörvény védelmének legfőbb szerve, amely az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdésének *d*) pontja szerint a bírói döntéseket az alkotmányosság szempontjából ellenőrizheti. Ezzel összhangban az Alkotmánybíróság vizsgálata az Abtv. 27. §-a alapján benyújtott alkotmányjogi panaszok elbírálása során a bírói döntésben foglalt jogértelmezés alaptörvényellenességének, alapjogokkal való összhangjának vizsgálatára korlátozódik, és nem terjed ki a bizonyítékok bírói mérlegelésének és értékelésének, illetve a bírósági eljárás teljes egészének ismételt felülbírálatára. A tényállás megállapítása és az abban foglalt egyes tények jelentőségének megítélése, mérlegelése a rendes bíróságok feladata. (elsőként lásd: 3237/2012. (IX. 28.) AB végzés, Indokolás [12]; 3325/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [14]; legutóbbi gyakorlatban megerősítette: 3175/2025. (V. 30.) AB határozat, Indokolás [25]). Az Alkotmánybíróság gyakorlata az Abtv. 27. §-a szerinti alkotmányjogi panaszok elbírálásakor töretlen a tekintetben, hogy a bíróságok ítéleteit csak akkor bírálja felül, ha azok az Alaptörvény megsabta értelmezési tartományt megsértik, és ezáltal a bírói döntés alaptörvényellenes lesz. Önmagában tehát az a körülmény, hogy az indítványozó nem ért egyet a bíróság

döntésével és annak indokolásával, nem elégséges érv a támadott döntés alaptörvény-ellenességének alátámasztására {1112/2026. (III. 6.) AB végzés, Indokolás [19]; 1104/2026. (III. 6.) AB végzés, Indokolás [49]; 3364/2017. (XII. 22.) AB végzés, Indokolás [21]}. Ugyancsak nem elégséges érvelés annak kinyilvánítása, hogy a bírói döntés az indítványozóra hátrányos tartalommal rendelkezik.

- [22] 4. Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az indítványozó alkotmányjogi panasza tehát lényegileg a bírósági döntés(ek) felülbírálatára irányul. Az Alkotmánybíróság álláspontja szerint az indítványozó panasza egészében nem alkotmányossági, hanem törvényességi kérdésekre vonatkozik, az eljáró bíróságok jogértelmezésének és jogalkalmazásának helytállóságát vitatja és a támadott ítéletben foglalt döntést magát, annak hátrányos voltát tekintik alapjogi sérelemnek a döntés Alkotmánybíróság általi megváltoztatása érdekében. Ennélfogva az indítvány egyik elemében sem állított bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenességet, illetve alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést sem vetett fel, következésképpen nem teljesítette az Abtv. 29. §-ában meghatározott befogadhatósági feltételt.
- [23] 5. Mindezekre tekintettel az Alkotmánybíróság – az Abtv. 56. § (2)–(3) bekezdései, valamint az Ügyrend 5. § (1)–(2) bekezdései alapján eljárva – az alkotmányjogi panaszt – figyelemmel az Abtv. 29. §-ában foglaltakra – az Ügyrend 30. § (2) bekezdés *a)* és *h)* pontjai alapján visszautasította.

Budapest, 2026. április 28.

Dr. Lomnici Zoltán s. k.,
tanácsvezető, előadó
alkotmánybíró

Dr. Hörcherné dr. Marosi Ildikó s. k.,
alkotmánybíró

Haszonicsné dr. Ádám Mária s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Patyi András s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Szabó Marcel s. k.,
alkotmánybíró